

[Wilhelm.]

den art, pådutter vi i virkeligheden arbejdskraften så at sige en ublu konkurrence fra teknikken, ikke sandt? Vi favoriserer jo investeringer i teknikken fremfor investeringer i arbejdskraft, når vi giver et tilskud, der er bundet til at falde på det tekniske område.

Vi gør det helt generelt på en masse andre områder i øvrigt. Tag sådan noget som afskrivningsreglerne; hvad er det andet end at favorisere de tekniske investeringer fremfor de rent lønmæssige investeringer? En lønarbejder får man ikke lov til at afskrive over 3 år. En lønarbejder betaler man hans løn. Det vil i realiteten sige, at man afskriver ham i samme tempo, som man slider ham ned, men de tekniske investeringer har man lov at manipulere lidt med, alt efter hvad årsregnskaberne er bedst tjent med. I forvejen favoriserer vi altså helt generelt på mange leder og kanter investeringer i teknik fremfor lønudbetalinger. Det synes jeg lige skal nævnes i forbindelse med dette, om man får lov til at bruge teknikken. Er dette noget, der skal bruges til de optiske læsere? Hvordan vil medarbejderne på bladene, både det tekniske og det journalistiske personale, i det hele taget se på det her? Hvordan er loven brugt i de 5 år, den har været virksom? Det vil vi altså gerne have lejlighed til at se på.

Må jeg sige til allersidst, at 2 mill. kr. fra eller til her, det kan selvfølgelig nok have sin betydning, men det er et beløb, som nok må sættes i relation til de danske dagblades årsomsætning. Jeg kender ikke lige tallet, men det må være af størrelsesorden 1 mia kr. Det er altså ikke noget, der giver det store udsving i den ene eller den anden retning, hvis man ønsker at modvirke en monopoliseringstendens — som jo i øvrigt ikke er noget tilfælde, men er en helt generel tendens i vores samfund med mekanismer, som vi har talt om så tit, og som jeg ikke skal trætte eller ulejlige nogen med her nu — hvis vi ønsker at modvirke denne tendens, som oven i købet er stærkere i dagspressen, end den er i de fleste andre brancher, af den simple grund at det store, økonomiske, massive og betydningsfulde element her jo ikke er sådan en støtteordning, men simpelt hen reklamebudgetterne, annonceindtægterne; det er dér, pengene lig-

ger. Disse indtægter har jo en uundgåelig tendens til at strømme de steder hen, hvor holdningen er mest højreorienteret. Det er ikke spor mærkeligt, for annoncørerne har jo den samme holdning, og dem, de henvender sig til, med de store reklamer i hvert fald, er jo folk af samme art. Hvis man ønskede at modvirke monopoliseringstendenser, så skulle man gøre noget radikalt for at omlægge disse annonceindtægter.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Den modtagelse, som dette forslag — jeg vil gerne sige dette lille forslag — har fået, er jeg meget tilfreds med. Den er et udtryk for, at man forstår pressens vanskelige situation, og at man altså også mener, at det danske samfund, staten, folketinget, på denne beskedne måde skal bidrage til det erhverv, som der nu engang ligger i hele den danske presse, men primært for at sikre en højere grad af pressefrihed.

Fru Birte Weiss var i sit indlæg inde på, om jeg havde den opfattelse, at der var behov for at samordne de tanker om støtte til pressen, som fra forskellig side har været fremme. Jeg kan naturligvis ikke præcis vide, hvad det er, fru Birte Weiss tænker på, men jeg kan sige, at regeringen er principielt positivt stemt over for fornuftige initiativer fra statsmagtens side, som kan sikre pressefriheden og dermed også kan sikre, at et betydeligt antal aviser udkommer her i landet. Regeringen ved også, at der hidtil i det danske folketing har været megen uvilje og også fra den danske presse selv har været megen uvilje mod, at staten gik stærkere ind i billedet. Men jeg tror, vi må erkende, at vi meget vel kan komme i en situation, hvor hele pressen samles på ganske få hænder, ja, bogstavelig talt bliver monopoliseret, og dette kan jo indebære en vældig risiko for pressefriheden og dermed den helt afgørende del af demokratiet, som pressefriheden udgør.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at da vi tidligere havde en socialdemokratisk regering, i 1973, havde regeringen nogle overvejelser og var fremme med nogle tanker om, at man skulle nedsætte en lille, hurtigt arbejdende kommission, der i løbet af kort tid skulle se på, hvilke praktiske former for støtteordning man anvendte i andre lande over for de pågældende landes presse. Dengang var der